

קָבֵץ

תּוֹדַת הַנֶּחֱל

דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים, מְעוֹרְרִים מְאִירִים וּמְחַזְּקִים, מְהַנְחֵל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה נוֹבְעִים, לְהַחְיֹת נַפְשׁוֹת וּמְשִׁם יִשְׁקִין הַעֲדָרִים, לְהַתְעוֹרֵר
וּלְהַתְחַזֵּק בְּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם - מִפֶּל דְּרָגָה אֲשֶׁר בָּהּ יִהְיוּ נִמְצָאִים

מֵאֵת

כְּבוֹד קִדְשֵׁי מוֹתֵרָא"ש שְׁלִיט"א

אֲשֶׁר נְאֻמְרוּ בְּשַׁבַּת קִדְשׁ

פְּרִישַׁת עֶקֶב

שְׁנַת תשע"א

יָצָא לְאוֹר עַל יְדֵי תַלְמִידֵי הַיֵּכֶל הַקִּדְשׁ

הוֹדֵשׁ מִנְחָם אָב תשע"ב

ליל שבת קדש

ליל שבת קדש פְּרִשֶׁת עֵקֶב ה'תשע"א

בליל שבת קדש בסעודה ראשונה, דבר מוהרא"ש נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד, על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ה', המדבר מאמונה, עין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על נקדה אחת שבתורה זו של רבנו ז"ל), העקר הוא האמונה, וצריך כל אחד לחפש את עצמו ולחזק את עצמו באמונה וכו', עין שם כל זאת בדברי רבנו ז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגה עקר קיומו של אדם תלוי במדת האמונה, וכפי שיש לאדם אמונה - בן יש לו חיים, כי אפלו בשעה שצור ודחוק לאדם, חם ושלום, על ידי אמונה, תמיד יכול לנחם את עצמו, כי יודע שהכל מפניו יתברך לבר, למען מותו הנצחית, והאמונה נותנת לו סבלנות וארך אפים לעבר

על הכל בשלום (לקומי מזהב"ן חלק א' סימן קנ"ה), ועל ידי אמונה הוא בטוח שהשם יתברך ירחם עליו להבא ויטיב אחריתו, כי מאחר שהכל מאתו יתברך, בנדאי הכל למזכה, אבל מי שאין לו אמונה, חס ושלום, תיזו אינם חיים כלל, כי תכף פשעוֹכֶרֶת עליו איזו רעה, שוב אין לו שום חיות, כי אין לו בפה לנחם את עצמו כלל, מאחר שאין לו אמונה כלל, ואין לו שום חיות ושום טוב, מאחר שהולך בלי השם יתברך וכלי השגחה, בחמא לצלן, אבל על ידי אמונה מה טוב ויפה החיות שלו (שיחות הר"ן סימן ג"א), ולכן עקר עבודת אדם הוא להגדיל אמונתו בכל עת, ולתפש עצמו איפוא הוא אוהו באמונה, ואז ייפה לחיים טובים באמת.

והנה מחמת שכל חיות אדם היא האמונה, והאמונה היא עקר דבקוֹתוֹ של אדם בהשם יתברך, לכן צריך להזהר מאד לא לסור מדרכי האמונה אפלו כי הוא זה, כי מיד שסר אפלו במקצת מן האמונה, הרי הוא בעוֹבֵד עבודה זרה, בחמא ליצלן, וכמו שפרש הבעל שם טוב הקדוש זי"ע את מה שכתוב בפרשת השבוע (דברים י"א) השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם, למה כתיב "וסרתם", הנה די לכתב, השמרו לכם פן יפתה לבבכם ועבדתם אלהים אחרים וגו', אלא בא ללמד, שמיד שסר מן

האמונה אפלו במקצת, שיהו "וסרתם", אזי תקף ומיד נחשב כמו ועבדתם אלהים אחרים (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ס"ב), כי מיד שמתרשל מן האמונה, חס ושלום, הרי תולה סבתו באחרים, וזה נחשב כמו עובד עבודה זרה, רחמנא ליצלן, וכגון למשל בענין פרנסתו של אדם, כל זמן שיודע שפרנסתו תלויה רק בידו ותברך לבד, אזי יהיה כל עקר השתדלותו רק אחר הקדוש ברוך הוא, ויתפלל למי שכל כסף והעשר שלו, וכמו שכתוב (חגי ב'): "לי הכסף ולי הזהב נאם ה' צבאות", ואז בנדאי יזכה לקבל כל מה שצריך, ואפלו אם צריך לעשות איזו מלאכה או עבודה בשביל פרנסתו, יודע שגם זה רק ממנו ותברך לבד, אבל מי שפסר מדרכי האמונה, חס ושלום, ונדמה לו שפרנסתו תלויה ביד איזה בשר נדם, וחושב שאם יחניף וישתחוה לאיזה עשיר, אזי יתן לו הרבה כסף, זה כמו המשתחוה לעבודה זרה, חס ושלום, כי עושה ישות ומציאות מבשר נדם, ומתקים בו וסרתם ועבדתם אלהים אחרים, רחמנא ליצלן, ולכן אשרי מי שמתחזק מאד באמונה, ומחפש עצמו בכל עת איפוא אוחז באמונה, כי אז יזכה לחיים טובים ומתוקים, ואף פעם לא יחסר לו שום דבר כלל.

והנה על פי זה מובן מאד מה שכתוב ב"ש"י הקדוש בפסוק הנ"ל - וסרתם, לפרש מן התורה, ומתוך כך, ועבדתם

אלהים אחרים, שפינון שאדם פורש מן התורה, הולך ומדבק בעבודת פוכבים, וכן דוד אומר כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבד וגו', ומי אמר לו כך, אלא פינון שאני מגרש מלעםק בתורה הריני קרוב לעבד עבודת פוכבים, עין שם. ויש להבין, הרי הפסוק מדבר מפרישה מן האמונה, וכמו שפתוב וסרתם ועבדתם אלהים אחרים, ולמה מזכיר רש"י פרישה מן התורה, אבל פרישה מן התורה ופרישה מן האמונה הם דבר אחד, כי קודשא בריך הוא ואורייתא חד הוא (זהר אהרי עג ע"א) [הקדוש ברוך הוא והתורה הם אחד], ומי שפורש עצמו מן התורה, חס ושלום, אפלו במקצת, הרי פורש עצמו מן האמונה ומן הקדוש ברוך הוא, חס ושלום, וכמבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן יט), שאדם צריך להסתפל בכל דבר שעושה, שיהיה שם השם יתברך, ולכלי להשגיח כלל על כבוד עצמו, רק אם יש בזה כבוד השם יתברך יעשה, ואם לאו - לאו, ואזי בודאי לא יפשל לעולם, עין שם, ולכאורה איך ידע אדם אם השם יתברך נמצא שם או לא, אבל התרוץ הוא, שיכול לדעת אם השם יתברך שם על ידי התורה, כי אם מה שהוא עושה, זה הגון ונכון על פי התורה, אזי השם יתברך שם, ואם לאו, לאו, ולכן צריכין למסר נפשו מאד על התורה הקדושה, ולהיות דבוק בלמוד התורה בכל עת, ואזי יהיה

מבטח שתמיד יהיה קשור אל האמונה הקדושה, ולא יסור מדרכי האמונה אפלו כי הוא זה.

והנה הצדיקים האמתיים דבקים כל כך בתורה הקדושה, עד שהם בעצמם געשים מקשה אחת של תורה הקדושה, וכמו שכתוב (במדבר יט): "זאת התורה אדם וגו', שגעשה עצם אחד עם התורה הקדושה, ואז כל דעתם דעת תורה, ומה שהם אומרים הוא תורה ממש.

וספר מוהרא"ש גי', שפעם התנפח איזה רב ולמדן עם הרב הקדוש בעל "דברי חיים" מצאנו זי"ע באיזה ענין, והביע ה"דברי חיים" זי"ע דעתו וסברתו בגוף הענין שהוא דעת תורה, וכששאל אותו הרב, "ואיפוא זה כתוב?" ענה ואמר לו ה"דברי חיים" זי"ע "פאן!" והצביע והראה על לבו הקדוש, פאומר לו, הלב שלי הוא הוא התורה הקדושה, ומה שכתוב בלב הנה, הרי זה פאלו כתוב בתורה, כי הצדיקים כל כך דבקים בתורה, עד שכל מהותם ומציאותם היא תורה, ולכם הוא חתיכה של תורה ממש.

וגם ספר מוהרא"ש גי', על הרב הקדוש רבי לוי יצחק שניאורסאהן זי"ע, אביו של הרב הקדוש רבי מנחם מענדל

מלויבאנויטש זי"ע, שעהילולא שלו חלה היום בשבת קדש, יום כ' מנחם אב, שהיה איש שכלו דבוק בתורה, ואף על פי שגשלה למאסר ולתפיסה למזרח הרחוק, על ידי הרוסים, ימח שמו וזכרו, והיה בחמשה בתי מאסר, רחמנא ליצלן, אבל גם שם היה דבוק בלו בתורה, וחדש שם חדושי תורה הרבה, ולא עזב את התורה עד יום מותו, כי הצדיקים ידעו שאי אפשר לסור מדרכי התורה אפלו פי הוא זה, וכל הפורש מן התורה כפורש מן החיים, ועל ידי זה זכו לרבקות אמתית בהשם יתברך, והשם יתברך יזבנו להיות דבוקים תמיד בתורה הקדושה, ולהמשיך על עצמנו אמונה זכה ומהורה, עדי נזכה לעלות ולהפלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם, אמן ואמן.

רעוא דרעוין

סעודה שלישית פֿרשט עקב ה'תשע"א

בסעודה שלישית, סעודת רעוא דרעוין, דבר מוהרא"ש ג"י דבורים גוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקומי מוהר"ן חלק א' סימן רמ"ט המדבר מן הגבורה שבלב, עין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש ג"י, רבנו ז"ל אומר, עקר הגבורה בהלב, כי מי שלבו חזק ואינו מתירא משום אדם ומשום דבר, יכול לעשות גבורות נוראות, ולכבש המלחמות על ידי חזק ותקף לבו, שאינו מתירא ורץ לתוך תקף המלחמה, וזה בחינת (אבות פרק ד'): 'איזהו גבור הכובש את יצרו', וזה בחינת גבורות שמשון שנאמר בו (שופטים י"ג): 'ותחל רוח ה' לפעמו במחנה דן בין צרעה ובין אשתאול', שבאותן המקומות צלחה עליו רוח ה', ולבש גבורה, דהינו שבא לו חזק ותוקף גבורה בלב, ועל ידי זה עשה גבורות נוראות, עד כאן לשון רבנו ז"ל.

והסביר מזהרא"ש נ"ו, כי הגיה עקר גבורתו של אדם אינה תלויה בגבורה גשמית או בכח גופני, רק בגבורת לבו ובתקוה רצונו, שאם יש לו לב חזק ואמיץ, ואינו מתנרא משום דבר, אזי אפלו אם יהיה חלוש בגופו, ואין לו גבורה גשמית כלל, יכול להראות את הגבורות הגדולות ביותר, וכלם יפחדו מפניו, וכמבאר בגמרא (שבת עו ע"ב), שיש חמש אימות של חלש על גבור, אימת מפגיע על ארי, אימת יתוש על הפיל וכו', שאף על פי שהוא נגד הטבע שהגבור יפחד מהחלש, אבל מחמת שעקר הגבורה הוא בלב, לכן אפלו בריה חלושה יכולה להפיל אימה גדולה על הגבור ולנצח אותו, וכמו שמצינו אצל דוד המלך, עליו השלום, שלא פחד כלל מגלית הפלשתאי, שהיה גבור ואדם ענקי, רק יצא נגדו עם מקלע וחמש אבנים, והטביע לו אבן במצחו, והפילו, וחתך את ראשו, כי עקר הגבורה הוא בלב, ומי שיש לו לב תקיף וחזק, מנצח את כל המלחמות.

ואומר רבנו ז"ל בתורה זו, שאם גבורת שמשון הגבור, שהראה את הגבורות הגדולות ביותר, ולחם עם הפלשתים והכניע אותם, הפל היה על ידי תקוה וחזק לבו, וכמו שכתוב (שופטים יא): "נתחל ריח ה' לפעמו במחנה דן וגו', שרוח ה' שהתחיל לפעמו ולעוררו, זה אשר חזק לבו, ונתן לו כח ללחם ולנצח

מלחמותיו, פי הכל תלוי פפי תקף הלב, ועם לב חזק, מנצחים הכל.

ומסביר רבנו ז"ל, שגם במלחמת היצר, הכל תלוי בגבורת הלב, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (אבות ד) איזהו גבור? הכובש את יצרו, פי פשיש לאדם לב חזק ותקוף, ויודע שיש לו הפח להכניע את יצרו, אזי בודאי יצליח במלחמתו, ויכניע יצרו הרע לגמרי, פי העקר תלוי רק ברצון, וכמאמר בעל שם טוב הקדוש זי"ע, "אם תרצה - תוכל", פי עקר תחבולת היצר הרע להחליש את רצונו של אדם, ולהסית אותו שאין פכחו לעמוד בגסיון התאוות והמדות רעות, ולכן לא פכאי להתחיל להלחם עמו, אבל פשאדם יודע שהכל תלוי ברצון, ואם יהיה לו רצון חזק ואמין לכבוש את יצרו, בודאי יצליח, אזי ינצח פל מלחמותיו, ולא יכול הפעל דבר לבלבל אותו פלל, ולכן אשרי מי שמחזק לבו פכל עת, ויודע ברור שיש לו הפח לנצח פל מלחמותיו, פי אז יפכה לגבורה דקדשה, ולנצח פל מלחמותיו ברוחניות ובגשמיות, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקשר מוהרא"ש ג"י את הענין הנ"ל לפכשת השבוע פקשר גורא ונפלא מאד, פי הנה פתיב (דברים ז) פי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה מפני איכה אוכל להורישם, לא תירא

מהם זכור תזכור את אשר עשה ה' אליך לפרעה ולכל מצרים, הינו התורה הקדושה מגלה לנו את הסוד הנ"ל, שהכל תלוי בגבורת הלב, ואדם צריך לזכור בכל עת, שפנדאי יש לו הפח לעמד חזק בכל מלחמותיו, ולנצח אותם, וזהו, כי תאמר "בלבבך", לשון רבים, הפולל היצר הרע עם היצר טוב, וכמו שדרשו חכמינו הקדושים (ברכות נד ע"א) על הפסוק (דברים ו'): "בכל לבבך" – 'בשני יצריך', כי לא רק היצר הרע מסית לאדם שאין לו פח לעמד כנגד כל הקלפות הרבות המספבות אותו בכל עת, אלא אפלו היצר טוב, לפעמים גם כן מפתח מאד, ותמה ואומר, רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם? איך אוכל לעמד חזק כנגד כל הקלפות הרבות האלה, שהן בלליות התאוות והמדות הרעות המתגברות עלי בכל עת, ועל זה אומר הפסוק לא תירא מהם, כי הכל תלוי בחזק הלב, ואם לא תירא מהם, אזי לא יוכלו לך, רק זכור תזכור את אשר עשה ה' אליך לפרעה ולכל מצרים, "פרעה" הוא פח המנמה המתגבר על האדם עם כל מיני דמיונות של שוא ושקר (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נד), ו"מצרים" הם בלליות כל הגליות והתחזקות המתגברות על גשמות ישראל, שפלן מכונות בשם "מצרים" (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ד), ועקר הדרך להכניעם הוא על ידי "זכור תזכור" שהוא זכרון בעלמא דאתי, שתזכור שיש עולם הבא, ויש בך גפוש

אלקית, חלק אלוק ממעל, שיש לה הפח לעמוד חזק בנגד כל התאוות והמדות הרעות הפאות מצד פרעה ומצרים, ותכרף ומיד שתזכר שיש לך פחות אלה, בנדאי תתנבר עם רצון חזק ותקוף מאד ותכניע את בלם, ולכן אין לך לירא ולפחד מהם כלל, וכן נוהג בכל הדורות, שבכל פעם שרוצות אמות העולם להתנבר על גשמות ישראל, חם ושלום, כשנשמות ישראל מתאזרים בגבורה דקדושה, ואין מפחדים מהם, על ידי זה יש להן מפלה, וכמאמר הפעל ישם טוב הקדוש זי"ע, סגלה להכניע הרשעים, "לא לפחד מהם כלל", והשם יתברך יברך אותנו בלב חזק וטהור, ונוזה לראות במפלת הרשעים ובהרמת קרן ישראל, בביאת משיח צדקנו ובבנין בית מקדשינו במהרה בימינו אמן ואמן.

